

end, at den Bestemmelse strax sættes ind, at dets Virksomhed om meget saa Nar skal holde op igjen, forsaavidt man da ikke atter vil slaae det fast, er en anden Sag. For mig staaer det saaledes, at det maa være høist besværlig for en Regjering at gaae ind paa en Bestemmelse som denne, naar den ikke vil stole paa, hvad jeg netop har omtalt som Noget, jeg ikke kan anerkjende, nemlig at der til den Tid vil være en saa stærk Nødvendighed for at blive ved det engang fastslaaede, at man ikke bør eller kan vige tilbage derfra. Det har været mig om at gjøre at udtale dette, men jeg skal dog hertil sige, at, hvad enten disse 2 Udværingsforslag vedtages eller ikke, skal jeg idag stemme for Sagens Overgang til 3die Behandling.

N. Jensen: Jeg kan i alle væsentlige Punkter ganske slutte mig til den ærede sidste Taler, men han brugte en Yttring, som jeg dog maa gjøre en Indsigelse imod, fordi det er mig af Bigtighed, at vi holde os Betydningen af de to Forslag, her ligge for, fuldkommen klar. Det ærede Medlem meente, at man ligeoverfor det Forslag, som er stillet under a, vel kunde søge nogen Beroligelse ved at holde fast, at Rigsdagen til enhver Tid kan forandre en Lov, men denne Betragtning er ikke rigtig, thi Rigsdagen har paa ingen Maade denne Magt. Hvis vi vedtage Forslaget under a, kunne vi paa ingen mulig Maade med nogen- somhelst Sikkerhed sige, at man om 5 Nar vil kunne foretage Forandringer i den Lov, som nu maastee vil blive vedtagen, thi Rigsdagen kan vel foreslaae Love og for sit Vedkommende vedtage saadanne Forslag, men det staaer til Regjeringen at afgjøre, om de skulle faae Lovskraft. Hvis vi derfor vedtage Forslaget under a, aabnes der en Mulighed for, at den Lov, der maatte komme frem af disse Forhandlinger, vil komme til at bestaae usorandret ligesaa længe, som vedkommende Rigsminister maatte ønske det, thi han kan til enhver Tid sætte sig imod enhver Beslutning, som Rigsdagen maatte tage om Forandringer i Loven. Det eneste af Forslagene, der giver nogen Betryggelse i saa Henseende, er Forslaget under b, som jeg derfor af ganske de samme Grunde, som den ærede

sidste Taler fremhævede, skal anbefale det ærede Thing at stemme for.

S. M. Petersen: Jeg for mit Vedkommende troer, at man tillægger disse to Afstemningspunkter større Værd end de egentlig fortjene, thi, er der ikke saamegen Kraft i vore Efterkommere — den kommende Regjering og den kommende Repræsentation —, at de kunne magte den Opgave: at forandre en Lov, som de i og for sig finde uheldig, troer jeg ikke, det vil have Videre at betyde, hvilke Forholdsregler vi nu tage. Vi maae have Tillid til vore Efterkommere, saavel i denne Sal som paa andre Steder (N. Jensen: Vi skulle ikke binde deres Hænder!). Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds indkaster i en Parenthes til mine Ord den Bemærkning, at man ikke skal binde deres Hænder, men det gjøre vi heller ikke, thi hvad enten begge disse Forslag forkastes eller ikke, staaer det i en kommende Lovgivningsmagts Haand at forandre Loven næste Nar, og hvorledes kan da Nogen sige, at dens Hænder ere bundne? Derfor vi gjøre et Forsøg paa at binde Hænderne paa en kommende Repræsentation, udtale vi en Mistillid til den. Naar en Mand frygter for, at hans Arvinger, enten fordi han troer, de ere dødsle eller af andre Grunde, ikke paa en fyldestgjørende Maade ville kunne bestyre hans Gods efter hans Død, er der isølge Lovgivningen adskillige Veie aabne for ham til at binde Hænderne paa dem, hvorved han halvt om halvt kan gjøre dem umyndige, men dette vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at gjøre her. Jeg har Tillid til Grundloven og til Fremtiden, jeg har Tillid til denne Repræsentation og til den kommende. Hvis Loven staaer 5 Nar — hvad den ingenlunde behøver at gjøre, thi, enten noget af Forslagene vedtages eller ikke, kan den forandres paa et tidligere Stadium —, og hvis en Revision da ikke fører til noget Resultat, er dette for mig et Beviis paa, at den ikke bør forandres. Er der ikke til den Tid saamegen Kraft tilstede i den Lovgivende Magt, at den kan faae forandret en saadan Lov, er dette for mig et Beviis paa, at Loven ikke bør forandres. Det ærede Medlem her ligeoverfor (Thurah) kan smile saa